

обикалят около Марс — едната за 7 ч. и 40 м., а другата — за 30 ч. и 17 м. (нашата Луна — за 1 месец). Само за бързината си тѣ заслужаватъ страшнитѣ си имена. Марсианитѣ трѣбва да иматъ интересни зрелища: Фобосъ, напр., минава 3 пѣти презъ небето за едно де-нонощие; лесно ще се забелязва бързото му движение, а предъ очитѣ на марсианитѣ ще се извършватъ про-мѣни съ неговитѣ фази — преминаване отъ сѣрпъ въ първа четвъртъ, въ пълнолуние и т. н. И понеже спѣт-никътъ изпреварва съ бързината си въртенето на пла-нетата Марсъ, марсианитѣ ще виждатъ тая луна да изгрѣва обратно отъ западъ и да залѣзва на изтокъ.

Планетата Юпитеръ, гигантътъ между пла-нетитѣ (диаметръ 141,600 клм., 1,295 пѣти по-огроменъ отъ Земята), както всѣка важна личностъ, се придру-жава отъ много спѣтници — тъкмо 9.

Отъ всички небесни свѣтове Юпи-теръ е най-внушителенъ подъ дале-когледъ: вижда се голѣмото тѣло на планетата и 4 или 5 отъ главнитѣ спѣтници; останалитѣ се виждатъ само при много силно увеличение.

Планетата Юпитеръ и че-тири отъ най-голѣмитѣ ѝ спѣтници, гледани съ слабъ далекогледъ.

Съ своята дружина отъ 9 луни Юпитеръ прилича досущъ на сѣщин-ска умалена слънчева система. Спѣт-ницитѣ на Юпитеръ носятъ нумера, а четиритѣ голѣми — и имена. Тѣ сж различно голѣми. Най-малкиятъ спѣтникъ е 24 клм. въ диаметръ, а най-голѣмиятъ — 5,800 клм., сиречъ по-голѣмъ отъ плане-тата Меркурий. Три отъ спѣтницитѣ на Юпитеръ сж по-голѣми отъ нашата Луна.

Изглежда, че Юпитеръ мжно се справя съ своитѣ поданници. Четиритѣ най-далечни спѣтници сж забеле-жителни съ това, че не се подчиняватъ на общитѣ за-кони въ слънчевата система; тѣ се движатъ по съвсемъ наклонени пѣтища, а не въ плоскостта на екватора.